

DATERAR SFINXEN DEN STORA PYRAMIDEN.

-2-

I sin bok Forntidens Teknik ifrågasätter H. Kjellson om sfinxen utgör en datering av den stora pyramiden. Sfinxen är en kolossalstaty, som huggits direkt ur klippan på vilken den vilar; den är 60 m lång och 20 m hög. Astronomiskt utgör den en kombination av två stjärnbilder i djurkretsen. Lejonet har fått ge sfinxen dess kropp medan huvudet erfållits från Jungfrun.

Det är 12 200 år sedan jorden befann sig på gränslinjen mellan Lejonets och Jungfruns stjärnbilder.

Kjellson återger också några traditioner som antyda att pyramiden kan ha byggts som ett skyddsrum mot den väntade syndafloden.

N.O. Bergqvist beskriver i The Moon Puzzle ytterst övertygande den kosmiska katastrof som orsakade syndafloden samtidigt som den gav jorden dess måne.

I ett mycket intressant verk från år 1930, The Children of Mu, redogör James Churchward för hur syndafloden i form av en enorm norrgående vattenmassa sopade bort en stor kultur från stora delar av Ostasien. Det var Bibelns syndaflod och den tog med sig mammutarna från de bördiga slätterna vid nuvarande Gobi-öknen till norra Sibirien där man nu funnit dem infrusna. Denna norrgående flod vräkte ned Norra Ishavets ismassor över Skandinavien och Nordamerika. De stängde Golfströmmen och satte igång vår senaste istid. Enligt de uppgifter Churchward kunnat finna i samtida uppteckningar på ler- och stentavlor inträffade denna katastrof för ca 12 000 år sedan.

Med kol¹⁴-metoden har man i Amerika lyckats datera vissa skogar, som vräktes omkull av de norrifrån nedstörtande ismassorna. Man har kommit till att de vräktes omkull för ca 12 000 år sedan.

Här har vi alltså tre samstämmiga uppgifter, Sfinxen - samtida uppteckningar och en kol 14 - bestämning.

"Guldålderns folk" handlar om den största katastrofen i jordens historia och beskriver hur den radikalt förändrade betingelserna för människan. Den ger också några glimtar av den kultur, som blomstrade på jorden under ca 200 000 år före syndafloden, av dess vetande och livsuppfattning. Skrifter som är 70 000 år gamla visa att de långt före Einstein hade fullt klart för sig sambandet mellan materia och energi och att de långt före vår läkevetenskap hade en fullt klar uppfattning om det endokrina körtelsystemets funktion och om psykosomatiska effekters betydelse för människans fysiska reaktioner.

28.8.1963. Ivan Troëng

O-O-O-O-O-O-O-O-O-O-O

Litt.: H. Kjellson - Forntidens Teknik, Nybloms Förlag 1956. Kr 12.50.

N.O. Bergqvist - The Moon Puzzle, Sidgwick and Jackson Ltd, London, 1961. 16 sh.

J. Churchward - The Children of Mu, Neville Spearman Ltd, London. 25 sh.

SOLENS OCH STJÄRNORNAS SAMMANSÄTTNING.

-3-

enligt C.F. Krafft.

Översättning och kommentar: I. Troëng.

Enligt vår tids vetenskap består solen och stjärnorna av heta gas-klot med temperaturer på milliontals grader i det inre. Detta är våra vetenskapsmän så övertygade om att den som anser annorlunda helt enkelt inte får chansen att bli hörd. Ändå ger ju en enkel beräkning enligt gaslagarna det resultatet att varje himlakropp som liknar solen och som har en täthet ungefär lika stor som havsvatten, genast måste explodera om den upphettas till en temperatur på milliontals grader.

Vår sol är en högst vanlig stjärna, och bara ett ögonkast borde vara nog för att övertyga envar om att den inte kan vara gasformig i sitt inre. Ett gasklot skulle inte ha en skarptecknad cirkulär kontur som solens periferi uppvisar. Gasmoln finns på andra platser i universum, men inte ser dom ut som solar eller stjärnor. Solens periferi däremot har en påfallande likhet med en horisont av havsvatten. Denna slutsats bestyrks av att solens täthet är just en liten smula högre än hos havsvatten - eller just vad man kunde vänta om solen i huvudsak består av vatten men har en fast kärna i centrum.

Om solens värme verkligen kom från dess upphettade inre då skulle, som den tyske vetenskapsmannen dr Herman Fricke framhållit, solfläckarna vara starkt lysande och inte mörka. Otaliga fotografier har tagits från alla tänkbara vinklar, och de visa utan skymsen av tvivel att solfläckarna inte är något annat än öppningar i det lysande skiktet. Det lysande materialet har kastats åt sidorna och blottat ett vidöppet hål i centrum. Genom det hålet kan man se in mot solens mörka inre - kanske är det inte alldeles mörkt, men mycket mörkare än den lysande ytan som har en temperatur på 6000 grader C. Enligt den i dag erkända vetenskapen vill man få oss att tro att det i detta mörka inre råder en fruktansvärd temperatur på femtio miljoner grader! -- Något sådant kan man inte få mig att svälja!

Solfläckarna kan inte vara orsakade av explosioner i solens inre, för då skulle de täckas av enorma moln liknande svampmolnen hos atomexplosioner.

Troligen alstras solens värme genom att dess yttre atmosfär bombarderas av den kosmiska strålningen som består av subatomiska partiklar som attraheras av solgravitationen. Vi har också ett liknande upphetat lager i vår jords övre atmosfär. Där är den kosmiska strålningens intensitet mycket högre och temperaturen hundratals grader högre än vid jordens yta. Eftersom gravitationen vid solens yta är trettio gånger så hög som vid jordens yta så är det inte svårt att sätta upp en beräkning som ger oss 6000° på ytan av solens atmosfär. För det ändamålet behöver vi inte göra några fantastiska antaganden om miljoners grader i solens inre.

Man brukar invända mot ovanstående uppfattning, att hög temperatur hos den yttre atmosfären med nödvändighet måste medföra att solens inre värms upp. Värme kan förflyttas genom strålning, ledning eller konvektion. Strålningen stoppas omedelbart även av helt tunna skikt av något mörkt material och ledning genom tusentals km av dåligt ledande material är en ytterst långsam process. Då återstår bara konvektion. I ett gravitationsfält har konvektionen den verkan att den driver varma massor uppåt och kommer kalla massor att sjunka mot botten. Om vi nu gör det rimliga antagandet att konvektionens effekt är större än den sammanlagda effekten hos strålning och ledning, då finner vi att en stor himlakropp med tillräckligt med vatten kommer att verka som en automatisk kylmaskin - dess inre hålls ständigt kallt trots värmeutvecklingen på ytan. En del av vattnet på solens yta kommer utan tvivel att avdunsta av värmen och kanske till och med spaltas i syre och väte, men det motsatta kommer också att hända ända till dess

att ett tillstånd av jämvikt har uppnåtts. Slutresultatet måste bli enorma virvlar på atmosfärens yta och det kan man iaktta när som helst, men dessa virvlar kommer inte att beröra solens inre.

Den kosmiska strålningen, som attraheras av solens gravitation består huvudsakligen av subatomiska partiklar som protoner, elektroner och neutroner. Om dessa är uppbyggda av energivirvlar som producerats i den interstellära etern genom friktion hos ljus- och värmevågor, då har vi funnit en cyklisk process som kan fortgå i det oändliga. Den energi som lämnar solen och stjärnorna i form av ljus och värmestrålning återvänder som partiklar i den kosmiska strålningen och all materia som förintas under denna process återvänder på samma sätt från den interstellära rymden.

Virginia, Febr. 1961, C.F. Krafft.

Enligt min mening är Kraffts här anförda uppfattning vida mer sannolik än den vi fick lära i skolan. Om vi i vår egen yttre atmosfär har ett skikt på 200°C och räknar med att strålningen förhåller sig som gravitationen, då skall vi multiplicera detta värde med solgravitationen, d.v.s. 30, för att få soltemperaturen. $30 \times 200^{\circ} = 6000^{\circ}$. Jag skall i ett följande brev ta upp Kraffts atommodell som liksom ovanstående uppsats sopar undan en massa motsägelser och presenterar en lösning som är lika genial som enkel och självklar.

De bästa hälsningar till Er alla!

Ivan Troëng.

o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o